

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/584/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413201310
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5413201310.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej, sudcov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: Ján V., nar. X.X.XXXX, bytom J. XXX th. R..F., E., S. XXX XX, Spojené štáty americké, zastúpený opatrovníčkou Máriou Šeligovou, súdnou tajomníčkou okresného súdu Dolný Kubín, proti odporkyni: Mgr. U.W., nar. X.X.XXXX, bytom Y. M., O. XXXX/XX-XX, o zaplatenie 700,- Eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/60/2013-46 zo dňa 11. septembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/60/2013-46 zo dňa 11. septembra 2013 potvrdzuje.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy. Zároveň týmto rozsudkom uložil navrhovateľovi podľa § 142 ods. 1 O.s.p. povinnosť nahradiť odporkyni trovy konania vo výške 42,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na výpovede účastníkov, pričom ohľadom poskytnutej sumy 700,- Eur uveril verzii odporkyni, ktorá nemala v relevantnom čase finančné prostriedky na cestu do USA. Bol to navrhovateľ, ktorý jej na základe citovej náklonnosti poskytol nielen financie na cestu, ale zaplatil aj celý jej pobyt v USA. Prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie na neunesení dôkazného bremena, navrhovateľ nepreukázal existenciu svojho nároku.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Zdôraznil, že navrhovateľ sa svojho nároku domáhal z titulu zmluvy o pôžičke, nie darovania. Vedel, že s pobytom odporkyne v USA bude mať náklady, preto mienil časť nákladov prenechať na ňu, a to tých, ktoré boli potrebné na kúpu letenky. Z uvedeného dôvodu jej finančné prostriedky požičal, nie daroval. Už to, že prostriedky na letenku boli odporkyni zaslané prostredníctvom jeho sestry, svedčí o pravdivosti prezentovaných tvrdení. Ak by chcel peniaze na letenku odporkyni darovať, zvolil by iný postup. Letenku by kúpil sám a túto by zaslal odporkyni, nevyužil by sprostredkovateľa - svoju sestru, ako tomu bolo v spornom prípade. Nie je podstatné, že navrhovateľ uplatnil svoj nárok až s istým časovým odstupom po poskytnutí pôžičky. Mal za to, že odporkyňa bude dostatočne seriózna a chcel jej dať dosť času, aby si na splatenie peňazí našetrila. Mal za to, že v konaní predložil dostatok tvrdení a dôkazov na preukázanie svojho nároku.

Odporkyňa vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Mala za to, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na doplnenie považoval krajský súd za potrebné vyjadriť sa k argumentom vyjadreným v podanom odvolaní.

Treba zdôrazniť, že navrhovanie dôkazov v občianskom súdnom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení odporcu. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 120 ods. 4 O.s.p.). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

Je predovšetkým na osobe tvrdiacej, že jej patrí právo, toto riadne uplatniť a predložiť potrebné dôkazy o jeho existencii. Skutočnosti a dôkazy, ktoré účastník neuplatnil v konaní pred súdom prvého stupňa nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 205a ods. 1 O.s.p.). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a účastník môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvostupňového súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

Krajský súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práva ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. Je preto vždy na navrhovateľovi, ktorý tvrdí, že jeho práva boli dotknuté, aby preukázal, že mu nárok patrí. Pri predložení dôkazov, ktoré dávajú jasný a zrozumiteľný doklad o jeho práve, možno žalobe vyhovieť.

Druhostupňový súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, ktorý vychádzal pri posúdení žaloby z nekonzistentných tvrdení navrhovateľa, ktoré museli nevyhnutne viesť k zamietnutiu žaloby. Ak mienil účastník dosiahnuť v konaní úspech, bolo na ňom, aby produkoval sumár dôkazov, ktoré odôvodňujú podanú žalobu. Bolo na ňom, aby pri ochrane svojich práv postupoval s náležitou starostlivosťou. Mal si svoje práva strážiť tak, aby sa pri iniciovanom súdnom konaní nedostal do stavu dôkaznej núdze, čo

bol aj prípad prejednávanej veci. Krajský súd považoval argumentáciu súdu prvého stupňa za logickú a splňajúcu kritéria vymedzené v § 157 ods. 2 O.s.p.

O trovách odvolacieho rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 (v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.), podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V odvolacom konaní bola úspešná odporkyňa, ktorá si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila postupom podľa § 151 ods. 1 O.s.p.

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.